

„Шта би?!“ – питали су се многи од нас ових дана, након следа збуњујућих догађаја у пријатељској нам и комшијској земљи Бугарској. Као што знамо, ова истакнута чланица Европске уније, својевремено је без много либљења признала самопрокламовану албанску независност на Косову и Метохији, на шта смо се ми, као и код осталих, мало дурили, па престали. А шта уопште значи „признавати независност Косова“? Као минимум, то би требало да значи да признајете самопроглашене албанске институције у покрајини (владу, парламент, судове) за легалне и легитимне представнике њеног целокупног становништва, самим тим и документа која они издају (пасоши, земљишне књиге, обвезнице), па их истовремено узимате за равноправне партнере у међународним уговорима и споразумима. У питању је, међутим, крајње песимистично, сведено и ограничено поимање косовске независности. Ако *заиста* признајете косовску независност, требало би да пристајете на причу о херојској борби једног потлаченог мањинског народа против терора једног мизантропског и диктаторског режима, који се завршио праведним отцепљењем дела територије који представља вековна огњишта овог народа, након спектакуларног и правичног ослободилачког рата, добијеног уз свесрдну и срдачну помоћ америчких миротвораца и њихових верних савезника. Док је можда трагично што неке веома утицајне земље планете у ово заиста верују (или бар, нас, себе и све остале у то убеђују), Бугарска свакако није једна од њих.

Бугари су тако, *признајући* Чекуу, ако ништа друго, оно сигурно пасош, у складу са новоусвојеним ЕУ правилима (по чијем су придржавању тако познати), проверили податке овог грађанина Косовије и утврдили – ето ти сад! – да је за истим расписана потерница Интерпола! Истина, Интерпол је „само“ српски, али правила су правила, па се албански национални вођа убрзо нашао у притвору. Процедура је налагала да се случај размотри, а приведени затим изручи земљи која је расписала потерницу. Међутим, близак властима (или макар америчкој амбасади) у Софији, нашао се ту неко ко *заиста* признаје независност Косова, ко је збуњеним Бугарима објаснио да то што је расписано за Чекуом није *права* потерница, већ заостатак милошевићевског шовинизма од којих нису још лустриране *све* институције у Србији, па будући да ова земља не преза од различитих подлости да подрије младу и крхку косовску демократију, њене потернице, у овом конкретном случају треба занемарити. Пошто се учени странци из далеког света у ове ствари свакако боље разумеју од српског Интерпола, Бугари су слегли раменима, Чекуа пустили, али му наложили да им „буде на оку“, док ипак не размотре папирологију везану за ту потерницу која им је толико муке задала.

Будући да је Бугарска већ лупила настрашнији од свих могућих шамара Србији када је одбила да је призна у њеном пуном територијалном и уставном капацитету, нико у земљи од њих није очекивао да, након тога, високе челнике косовских Албанаца (а Чеку је на

Косову и даље власт, ако и не званична) третирају као злочинце, терористе и криминалце, што они углавном јесу. Чекуова посета Бугарској прошла би незапажено, као и толике друге по разним земљама света и региона. Чињеница да су га, након свега, Бугари привели, навела је многе, међутим, да помисле да су то учинили у намери да га *заиста*

испоруче (јер зашто би га, забога, иначе хапсили?). Дан касније, Бугарска се демантовала и уз мутна и нејасна објашњења, одлучила да одустане од своје споразумом преузете обавезе према Србији, те хапшење албанског вође препусти некој другој држави, са нешто више кичме и интегритета. Колико то

заиста

подрива сарадњу Србије и Бугарске, тешко је и рећи, је оно суштински нашој земљи ставља на знање да Бугарска, ако јој се прохте, може да занемари било који папир који је заједно са Србијом потписала. То нису само лоши комшијски односи, то је лоша политика и лоше пословање, без обзира о коме да се ради.

Јавност у Србији, била је, међутим, још више смушена, збуњена и затечена од своје словенске браће с друге стране Старе планине. Пре свега је ту била свест да је једно „расписати потерницу“, а друго „веровати да ће се неко потернице придржавати“, па иако су наше институције поднеле званичан захтев за изручењем, помисао на наше данашње власти које организују суђење Чекуу, а затим га стављају иза решетака на више година, просто није никоме деловала реално. Зашто? Зато што је опет једно „принципијелно не пристајати на подривање суверености и уставног поретка Републике Србије у пуном територијалном капацитету“, а сасвим друго *активно радити* на заштити те „суверености и уставног поретка“, те поновном успостављању „пуног територијалног капацитета“. Јер судити Чекуу (и

осудити

га) значило би, врло вероватно, не само погоршање положаја малобројних преосталих Срба у покрајини (које штити хиљаду преосталих канцеларијских службеника УНМИК и статусно неутрални Еулекс неодређеног статуса), већ и врло вероватно реактивирање терористичких напада у областима око административне линије. Ухапсити и осудити Чекуа јесте оно што би урадила одговорна власт која

жели

да покаже да и даље вуче konce на Косову, као што би одговорна дипломатија извршила неопходне притиске на пријатељску Бугарску да у наведеном питању поступи по закону. Нажалост, наше власти су таман толико одговорне, колико су бугарске принципијелне.

Тако смо и били сведоци хора незадовољства и трке у осудама које су од стране српских званичника уследиле *након* што је постало јасно да Чеку, ипак, неће пасти шака држави коју подрива и омаловажава. Једни су се жалили на непоштовање закона, други упозоравали на преузете обавезе – али је свима свакако лакнуло што их је, овај пут, „та чаша мимоишла“. Јер постојеће српске власти не могу да изађу на крај ни са својим радницима, пензионерима и студентима – још им само фали пар десетина хиљада

Чекајући Чекуа

Пише: Никола Танасић
субота, 27 јун 2009 23:59

нарогушених шиптарских терориста чији је духовни вођа и национални херој иза српских решетака. А то је штета, јер политичар који би стрпао Чекуа иза браве могао би свакако рачунати на огромну подршку народа на изборима чија се неминовност све више слуги. Али нема везе, они рачунају да ће народ обрлатити и без Чекуа, уз пар строгих грдњи на рачун Бугарске, управо као што се Бугари надају да ће законски поредак у својој земљи (и борбу са организованим криминалом) спроводити – играјући се полицајаца.